

Visst ja, tiden

<mirjam@solumnovum.se>

2138-01-14 07:52

Till: <tristan@solumnovum.se>

Hej!

Jag kom på att det som är dagar här hos mig kan vara veckor, rentav månader hos dig eller tvärtom bara några minuter. Glömde bort tidsskillnaden. Kanske är det inte så konstigt att du inte svarat än. Nu har jag bestämt mig för att allt är som det ska. David befinner sig nog i radioskugga. Jag kommer snart kunna ta mig härifrån. Och det finns en naturlig och rimlig förklaring till att Professorn och forskarteamet gav sig av i hemlighet.

Jag kikade lite extra på det där felmeddelandet, förresten. Det ser verkligen konstigt ut. Krypteringen är uråldrig och högst upp står det "Tellus 2023". Tänk att det här med alla buggar aldrig tar slut. Du kan väl skriva så fort du ser det här så att jag vet om mina meddelanden når fram!

Jag lyckades faktiskt ta reda på lite mer om den där Liu An, min hyperfon hade ovanligt hög funktion igår kväll - om det nu var kväll. Nu vet jag i alla fall att den fortfarande funkar. Vi kan inte kontakta Liu An och David är definitivt inte hos honom. Han var en man som levde för flera tusen år sedan, hemma på Jorden...

Jag hittade en av hans texter. Så här stod det:

En gammal man levde tillsammans med sin son i en övergiven fästning högst upp på en kulle. Deras enda värdefulla ägodel var en häst. En dag sprang hästen bort. Grannarna kom för att visa sin medkänsla. "Det var olyckligt!" sa de. "Hur vet ni det?" frågade den gamle mannen.

Nästa dag återvände hästen, och han hade med sig flera vilda hästar. Den gamle mannen och hans son stängde in dem bakom porten. Grannarna skyndade över. "Det var verkligen bra!" sa de. "Hur vet ni det?" frågade den gamle mannen.

Dagen därpå försökte sonen rida en av vildhästarna, föll av och bröt benet. Grannarna kom över så fort de hört nyheten. "Det var verkligen illa!" sa de. "Hur vet ni det?" frågade den gamle mannen.

Bara några dagar senare kom armén förbi och tvingade alla byns unga män att bli soldater för att kämpa i ett krig långt bort mot de nordliga barbarerna. Många av dem skulle aldrig komma att återvända. Men sonen kunde inte följa med, för han hade ju brutit benet.

Visst är texten tänkvärd? Med tanke på min oro för David och hela expeditionen blir det ju mitt i prick. Vem vet, att de är borta nu kanske leder till något bra... Jag ska försöka påminna mig om den här berättelsen ofta. Man vet aldrig vad som väntar.

Mirjam

Ps. Om det är så att någon annan får mina brev ber jag om ursäkt. Jag menade inte att störa. Skriv gärna tillbaka så att jag vet och kan justera mina inställningar.